

במאי ג'ורג' לוקאס מצלם את "מלחמת הכוכבים" להיט הגדול של כל הזמנים

קשה להחליט ושמ איזה הוא שחקן ראשי, ומי בתפקיד מישנה, חוץ מזה שכל החמיי ישה נבחרו תודות ליכולת הבלתי-רגילה שלהם. הסרט אינו מגלה אותם, אלא רק מאשר את כשרונותיהם. מצד אחר אפשר לשוב ולהתייחס לתופעה, שקיבלה השנה מישנה תוקף, האומרת כי אישיותו של שחקן ומידת תודעתו עם התפקיד חשור בות, בקולנוע, יותר מן הטכניקה המישי חקית המשוכללת ביותר (כדי להיווכח בכך, אפשר להשוות את דיוויד וורנר ב-1971 עם דיוויד וורנר בשואה הטל-ויזיונית). והמסקנה המתבקשת מאליה, שי השחקנים שניתנו באישיות הולמת את תפקידם הם אלה שיוצאים מן המסך ונוגרים עם לקהל.

מביישות את אלבומי הגליות הצמבעוניות המפוארים ביותר של אירופה, אבל לא די בכך כדי להפוך תמונות נעות לסרט.

אשר לשחקנים — הפיתוי המייד הוא, כמובן, לחפש אחר המיבצעים הדרמאטיים של השנה, ואז הבחירה הי מיידית היא המישיית פרובינס. אלא שי

הוליוודי. נגיח כבר שהחלט כי יש צורך להסריט מחוץ את שכר האימה של הנרי ג'ורג' קלחו (ליתר דיוק, של הסופר ז'ורז' ארנו), אבל כיצד אפשר להסריט שצריך לשם כך להוציא 22 מיליון דולר, ואחרי שמוציאים את הכסף, לקצץ את התוצאה בצורה כזאת שהיא בלתי-הגינת, בלתי מחבנת, עלובה האומללה, מגסה להעמיד פני רצינות ולעסוק בפשע (בצווארון לבן ובצווארון כחול), בפוליטיקה האפילו ב-אירגוני-טרור (אחד הגיבורים נזכר במהלך הסרט כיצד פוצץ מיטען-נפץ בירושלים)? בסופו של דבר, כל מה שנתר בסרט עצי מו היה אוסף של אפקטים מיוחדים שי הרכיבו יחד בשירותיות מוחלטת. לסרט היה צריך לקרוא במקור המכשף, כשם אחת משתי המשאיות שכיכבו בו, אבל משגשר שמה של המשאית על ריצפת חדר העריכה, כונה מחפש האימה ושכרה, להבדיל משמו הראשון של הסרט שכר האימה. אלא שזה רק ההבדל הקטן בין השניים.

לסרט הרביעי אפשר, אולי, לקרוא אכזר שם השנה, אכזבה משום שהבמאי שלו, סידני פולאק, כבר השם לזכותו כמה סרטים מעניינים כמו ג'רמיה ג'ונסון ו-שלושת ימי הקונדור, והנה, לפתע, הוא נוטל את אל פאצינו, כוכב הסנדק, מליש אותו במדי הג'מייקאים שנתפרו למעשה לשחקן מסוג שונה לגמרי (כמו פול נימון, למשל), ומשתמש בו כגיבור בסיפור אהבה שתציל השנייה שלו, היא נערה הסובלת ממחלה מארת. השמאלץ נוטף מן המסך בכפפת של מרק, פאצינו נכון ומכונס בתוך עצמו ומארתה קלר בריאה כסוס בדמות חולת הסרטן, המצלמה הי משוטטת מנציחה תמונות נוף שלא היו

המיסטרית הגדולה ביותר, מעבר לחצות. אם יש משהו שמציין את הסרט הזה, מעל ומעבר לכל הסרטים האחרים, הרי הוא עצם ההעזה של עושי לחרוג מכל מה שנהוג לראות כטעם טוב, לדרוך ב-חוצפה בכל ביצות השיגרה, להטיח את הבוץ בגאווה צבעונית על המסך, ולהתר ייחס לצופים כאל בני 12 מפגרים בשכלם, המנסים לבלוע את הבודות הדימיתיות ביותר כל עוד היא מכילה מנות גדושות של מין, קישש, אלימות, פאר, צבע ונוף. הצדק היה, כמובן, לצד הנרעים, אלה שי עשו את הסרט, ומילבד פרס התיפלות של השנה, צריך אולי להגיש להם גם את פרס האומץ.

בקנה-מידה צנוע יותר, אבל בממדים מגעילים בהרבה, צריך לציין את הנציג הפסודו-ריתעודי של השנה בסדרת מונדו קאנה. השנה קראו לזה עולם מוזר, וב-איצטלה של עבודת-גמלים ואגירת חומר מכל קצוות העולם, כאשר קיינות צידק נית להחליא מלווה את התמנחת, יכול הקהל לצפות להנאתו בגולגולת מרוטטות שהמוח נשפך מתוכן, ברעש-אדמה בניקרא-נטאה, בפאקיר הכורת לעצמו את הלשון בהחור, ובעוד מטעמים מן הסוג הנבחר הזה, שוטר-המכס הדוחפים ידיהם לישבנו של שרות, כדי לבחוק שמה מברחים דרכן יהלומים מעבר לגבול, היו את הצד החר מוריסטי של הסרט, המבחיל בכל העניין הוא שהסרט מתיימר להטיף נגד וועות ואלומות, תוך כדי ניצול תאוותיהם ה-סאדיסטיות ביותר של הצופים הנהגים ל-חזות בסיבלם של אחרים.

הסרט השלישי, חוץ מעצם היותו רע כשליצמו, מהווה כלימה לכל המימסד הי

לא רק

שחקן מצליח

ה תוצאות ניכרו היטב על הבר. נוכחות ברט ריינולדס במירדף-מכוניות ארוך וכימעט נטול סיפור, בשם הפרחח ובתי השריף, הפך את הסרט ללהיט. הבמאי ג'ון סאדהם זכר את ג'ון טראוולטה לקהל בשינון המוסיקה כפי שמוכרים מוצר ב-סינטי-פירסומת, עם זוויות מחמיאות ו-מסגות-אור וכל התהליכים הללו הפכו את הכוכב לתגלית המסעירה ביותר את לב הנערות בתשל"ח. קלינט איסטוד המי שיך לגלם את עצמו במלכות לבוש, די היה בכך כדי לשסנע רבים לבוא לראותו, אבל לגבי איסטוד יש לומר שהאיש הופך, בהדרגה, אחד הגורמים המעניינים ביותר בקולנוע האמריקאי, כדמות קולנועית ו-כיוצרים-סרטים גם יחד, ואולי כשותף ל-יצירת המיתולוגיה האינדיווידואליסטית של אמריקה בשנות השבעים.

אל השלישיה המובילה הזאת אפשר לצרף את ריצ'ארד דרייפוס, התגלמות הי עירחני ומאס ובמימסד, אשר זכה בהכרה משולשת השנה, במיפגשים מן הסוג השלישי, בדירה לשניים ובחלוקת פרסי האוסקר, שבה נטל לעצמו פיסלון מזהב.

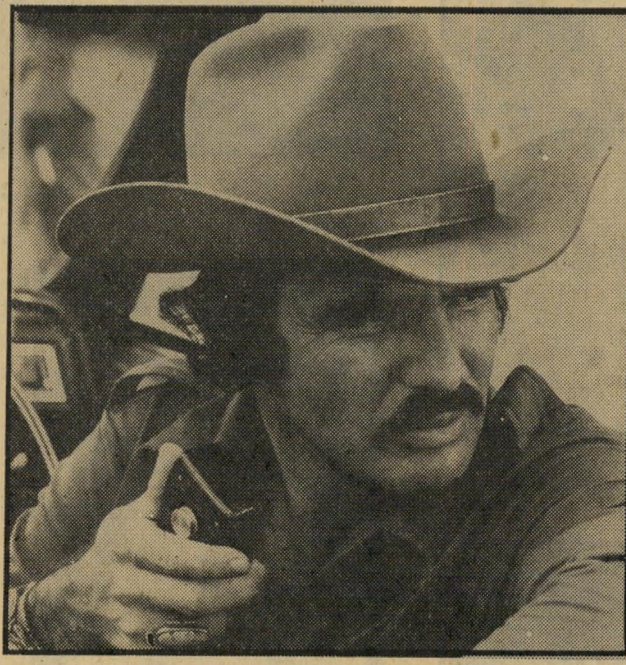
החוגמה הבוטה ביותר לכך שאין צורך להיות שחקן כדי להצליח בקולנוע, היא ברונו אס, האיש המזור שבזלזת את מרבית חייו בין בתי כלא ומוסדות-טיפול במפגרי רים בשכלם, עד שהפך אישיות מפורסמת תודות למיטורין של קאספר האזור. הי במאי ורנר הרצוג היה זקוק למישהו שלא מן העולם הזה, כדי לגלם את הדמות הי היסטורית המזורה של אדם שהופיע משום מקום, חי ושלש ישנים בעיירה גרמנית במאה ושעברה, הנרצה עליידי שומאיש, ברונו אס. הכלי בתוך עצמו את כל התכרנות הדרושות לשם כך, והצלחת הסרט נובעת לא מעט מהופעתו. בכך בא לידי ביטוי אחד ההבדלים התהומיים שבין הי קולנוע לכל מדיום אמנותי אחר.

האשה

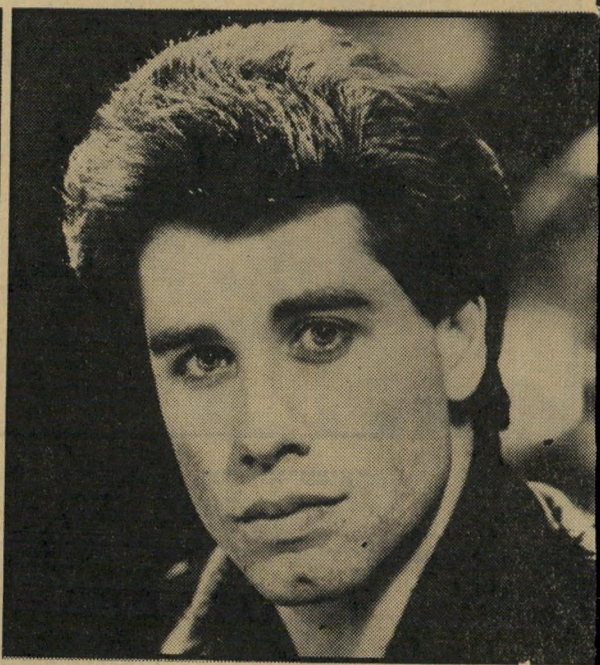
על הבר

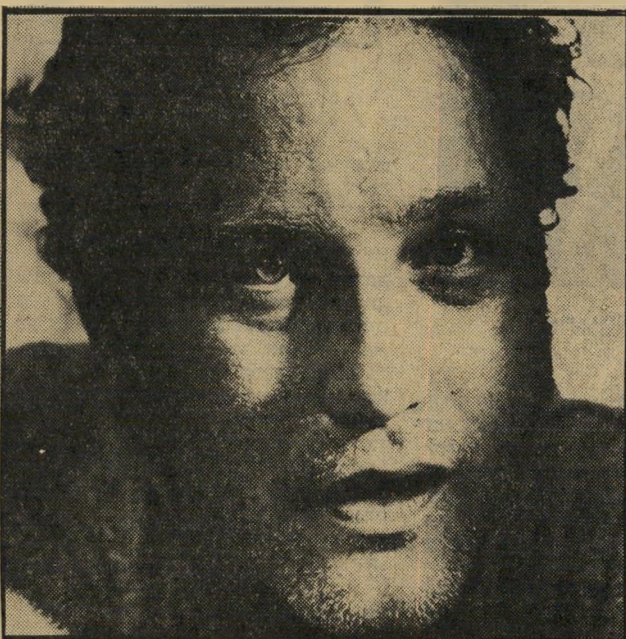
ף אם מזה כמה שנים מקוננים על התפקידים העלתיים ושנועדו לנשים על הבר, השנה אפשר לומר שתחת שנת הי אשה במלוא מובן המילה, ובדיווחה המזי (המשך בעמוד 54)

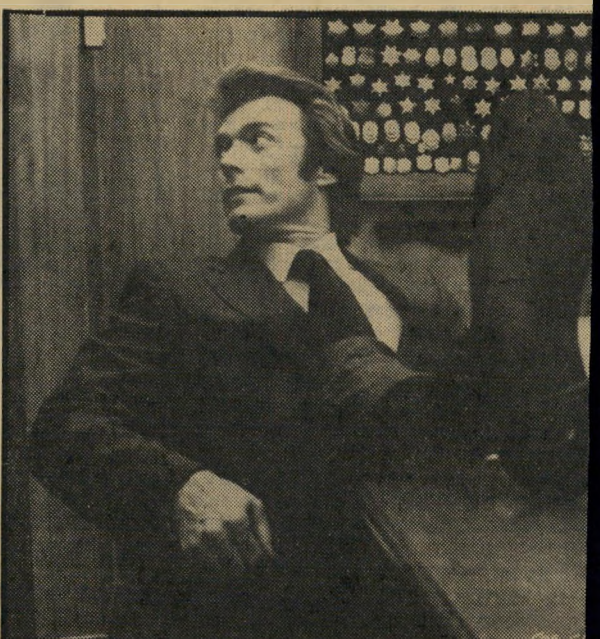
ריצ'ארד דרייפוס הפיסלון המזהב

ג'ון טראוולטה התגלית המסעירה

ברט ריינולדס נוכחות לוהטת

קלינט איסטוד מיתולוגיה אינדיווידואליסטית